

התעוררי כי בא אורד

קריאה מיחדת ממרן החפץ חיים זיע"א לאנשי ארץ ישראל להתכונן לגאלה

(מתוך מכתב להגר"ח זוננפלד זצ"ל - מכתבים ומאמרים ה')

יבמות ועוד כהנה אשר אינם נהוגות בזמן הזה, ואף על פי כן לומדים אותם בעיון פיאיות, ולמה יגרע חלק קדשים - הלכות קרבנות.

• סדר קדשים נחשב הלכה למעשה •

ומלבד כל זה משמע בגמרא שסדר זה היה נחשב להם ללמוד למעשה כמו סדר מועד נשים נזיקין [והוא מטעם שהקדוש ברוך הוא מקבל הלמוד לקרבן כמו בזמן הבית, אין אנו יכולים לפטר עצמנו מלמוד הזה, כמו שלא היו יכולים לפטר עצמם מן הקרבן בזמן הבית].

והוא בבבא מציעא קי"ד, דאשכח רבה בר אבונה לאליהו וכו' ושאל אותו אליהו למה לא למד סדר טהרות, והשיבו בארבעה לא מצויא בשיתא מצויא. ופרש רש"י בגי' סא דארבעה סדרים כגון מועד נשים נזיקין שהם נהוגות בזמן הזה כבזמן הבית, וקדשים נמי כדכתיב ובכל מקום מקטר ומגש לשמי, ואמרינן במנחות אלו תלמידי חכמים העוסקים בהלכות עבודה, מעלה עליהן הפתוב כאלו מקריבין אותן בבית המקדש. בשיתא מצויא, זרעים אינו נוהג בחו"ל וכן טהרות עכ"ל.

הרי דסדר קדשים היו לומדים כמו שאר סדרים, ומטעם זה סדרו רב אשי ורבינא גמרא על סדר קדשים לדורות הבאים, מה שלא עשו כן בזרעים וטהרות אף שהיה להם תליסר מתיבתין על מסכת עוקצין כדאיתא בגמרא דף כ'. ועל כרחק הטעם, דלמוד קדשים נחשב לישראל כאלו מקריבין עוד הקרבנות.

• הלומד עניני העבודה נחשב כמקריב בפעל •

וכן מוכח עוד במנחות ק"י "לעולם זאת על ישראל" אמר רבי יוחנן אלו תלמידי חכמים העוסקים בהלכות עבודה מעלה עליהם הפתוב כאלו נבנה בית המקדש בימיהם, [ומקריבין עליו אותן הקרבנות הנזכרים בקרא]. הרי מוכח בהדיא בקרא שאף בזמננו שאין לנו בית המקדש, מפל מקום על ידי לומדינו בעניני עבודה, נחשב להקדוש ברוך הוא כאלו אנו מקריבים אותם בפעל ממש.

קבלתי מכתב מאנשי ארץ ישראל אודות למוד הקדשים.

• למוד קדשים נחשב כהקרבנות •

והנה עצם הענין נשגב הוא מאד. ראשון לכל יש לידיע, שמחייבין אנו בלמוד הזה מפני כמה אנפי. דאיתא במדרש אמר הקדוש ברוך הוא אף על פי שעתידי בית המקדש ליחרב והקרבנות בטליו, לא תשכחו לסדר קרבנות, אלא הזרחו לקרות בהן ולשנות אותן [ר"ל ללמוד הלכותיהן], ואם תתעסקו בהן, מעלה אני עליכם כאלו בקרבנות אתם עסוקים.

עוד אמרו חז"ל במנחות על הפסוק ובכל מקום מקטר ומגש לשמי, בכל מקום סלקא דעתך? אלא אלו תלמידי חכמים שעוסקים בהלכות עבודה, מעלה אני עליהם כאלו מקריבין ומגישין לשמי.

• על ידי הלמוד נמחלים עוונותיו •

ואיתא במגלה שאמר אברהם אבינו לפני הקדוש ברוך הוא רבנו של עולם שמא ח"ו ישראל יחטאו לפניך ואתה עושה להם כדור המבול וכדור הפלגה, אמר לו לאו. אמר לו במה אדע כי איך שנה, אמר לו קחה לי עגלה משלשת [דהיינו הקרבנות יכפרו עליהן]. אמר לפניו תניח בזמן שבית המקדש קים בזמן שאין בית המקדש קים מה תהא עליהן, אמר לו כבר תקנתי להם סדר קרבנות, כל זמן שקוראין בהם מעלה אני עליהם כאלו מקריבין לפני קרבן ומוחל אני להם כל עונותיהם. [והפנה שיתבונן בפרושם ובאופני הקרבנות, וכמו שכתב רבנו בחיי שאין לומר שיהיה ויגרס לשון הפרשה בפסיקה הערומים בלבד מבלי שיתבונן בפרושיה].

והנה ידעתי את התשובות אשר ישיבו המתרשלים בזה, כי בימינו טרדות הזמן מרבות ואין מספיק ללמוד הכל, על כן משפט הקדימה להלכות הנהוגות בזמן הזה.

אבל על זה אשאל, הלא מצוינו כמה מסכתות בש"ס אשר רבם אינם שיכים בזמננו למעשה, כמו רב מסכת סנהדרין ומסכת מכות ורב

• כאשר מצפים למלך מתכוננים היטב •

ומלבד כל זאת הלא אנו מצפין ומחפין לישועה, ואנו אומרים שלש פעמים בכל יום 'ועל פן נקוה לך ד' אלקינו מהרה בתפארת עזך', ומזכירין אנו שני שמות הקדושים. והנה אם היה המלך מודיע לאיזו עיר גדולה שאפשר שיסע בעתים האלו דרך אותה העיר, הלא בודאי היו הכל זריזים בכל הרחובות לכבד האבנים מהר וליפותם בכל היכלת.

וכן בענייננו אם היה מקוה באמת בלבנו שיבא מהרה משיח צדקנו, בודאי היה כל אחד מחזר את הסדר בכל כחו, לא מיבעי הנהנים, אלא אף תלמידי חכמים הישראלים. פי הנהנים הרבה מהם הדיוטים, ולמי יבואו הנהנים לשאל איך להתנהג אם לא לתלמידי חכמים שהם יורו להם כל סדר עבודה והלכותיה, והנה אם גם התלמידי חכמים לא ידעו, אם פן פקע עבודה מבית אלקינו כמה חדשים, פי לא ביום אחד ולא בשבוע אחד ידעו הלכות עבודה.

• אם לא ילמדו תתעכב העבודה כמה חדשים •

ובגמרא חששו מאד לזה שבבוא הזמן לא יצטרכו לעכב זמן מה, עין בסנהדרין צ"ח לענין משיח שראהו רבי יהושע בן לוי דהוי שרי ואוסר כל מכה בפני עצמה ולא הכל ביחד, והטעם פן יאמר לו הקדוש ברוך הוא שילך לגאל בניו לא יצטרך לעכב. ועתה נוכל ללמד בקל וחומר, אם רגע אחד אינו כדאי לעכב לכלל ישראל, מה נאמר כשיבוא משיח צדקנו ויאמר לנו בשם ד' להקריב קרבנות הקבועים בשם כל ישראל וקרבנות האמורים בספר יחזקאל, ואנחנו נהיה מוכרחין להמתין על כל פנים איזה חדשים עד שנהיה בקיאי בהלכותיהן אף מעט.

• יצטרכו מיד כמה מאות כהנים •

ואל יחשב האדם שיהיה די להקרבנות שנים ושלשה כהנים על פי הדחק. לא כן הדבר, בעת שיבואו לארץ ישראל ויהיו הכל מוכרחים לעבר על הים יהיו מוכרחין אחר פן להביא קרבן תודה כידוע, ועל זה יהיה נצרך כמה מאות כהנים להקריבו.

• בית המקדש יבנה פתאום ולא יספיקו ללמד •

והנה לדעת רבנו בסנהדרין כ"ב אסור לכל פהו בארץ ישראל לשתות יין תמיד שמא יבנה המקדש פתאום, ואפלו לדין דנהיגין פרבי דפליג ומתיר, היינו דאינו חושש שמא יבנה פתאום כל כך שלא יהא שהות להפיג יינו מעליו כפרוש רש"י שם. אבל בדבר שצריך שהיו לזמן רב בודאי היו כולי עלמא חוששין לזה. והכא בענייננו לידע הלכות עבודה הלא לא ליום אחד הוא ולא ליומים, וראייה מן הלויים שהיו לומדים חמש שנים, כל שכן עבודות כהנים המרבות כפלי כפלים. אם פן בודאי יש חיוב על כל פנים על הנהנים לעסק בדיני עבודה לידע הלכותיה שיהא מזמן לעבודה פשיצטרה, וכן שארי תלמידי חכמים שבישראל גם פן צריכין ללמד וללמד כדי לדעת להורות.

• בזמננו הגאלה קרובה וצריך להזדרז להתכונן לעבודה •

והנה חז"ל אמרו ששואלין לו לאדם צפית לישועה, וכל שפן בזמננו שאנו רואין שנתקיימו כל הסימנים שהובאו בגמרא בחלק לענין ביאת המשיח, בודאי יש לקוות להגאלה, וצריך להזדרז להכין לעבודה ובהלכותיה.

• סדר קדשים הוא כמת מצוה •

ומלבד כל זה סדר קדשים הוא כמת מצוה נגד שאר הסדרים שלומדים אותם אלפים ורבות מישאל בעיון ומדקדקים במ שיהיו בקיאים בהם להלכה למעשה, ואלו הסדר הזה לא נמצא אף אחד מאלף שילמד אותו בעיון להלכה ולהיות בקי בהלכותיה. וכמה גדול ענין הלמוד ההוא, וכמו שכתב הספר חסידים סימן רס"א: אהב את המצוה הדומה למת מצוה שאין לה עוסקים, כגון שתראה מצוה בזויה או תורה שאין לה עוסקים, כגון שתראה שפני עירך לומדים מועד וסדר נשים תלמוד סדר קדשים וכו' ותקבל שכר כנגד כלם, כי הם דגמת מת מצוה אותן מסכתות ואותן הלכות שפני אדם אין רגילין בהן.

אין ספק הוא כי יהיה בזה התעוררות הגאלה, אם חלק רב מישראל - ובפרט בארץ הקדש, יעסקו בסדר הזה בעיון הלכותיה, כי כאשר אנו מכינים עצמנו מצדנו, גם הוא יחיש מצדו לגאלנו.

• רצון הקדוש ברוך הוא שנחכה למלכותו ונתכונן בלמוד ההלכות •

והנה בפסיקתא דרב פהנא נמצא מאמר נורא המזרז לצפות למלכותו של הקדוש ברוך הוא, וזה לשונו: אמר הקדוש ברוך הוא לצדיקי דזר ודור, לא יפה עשיתם שחבבתם לתורתך ולא חפיתם למלכותי, שבועה היא מלפני שכל מי שמחכה למלכותי אני מעיד בו לטובה עכ"ל. הרי שרצון הקדוש ברוך הוא שנחכה למלכותו, וממילא מובן שצריך ללמד ההלכות הנחוצות לזה, [דהיינו תחלת הכל ללמוד מסכת זבחים ומנחות, שהם העקריות השיר לזה].

• חיוב מיוחד למי שאינו לומד הוראה •

והנה בחוץ לארץ רוב הלומדים הגדולים יכולים לפטר עצמן פי מורי הוראות הם לעדת ישראל, או שמכנינים עצמן להורות, ואם פן מוטל עליהם ללמוד חלקי הש"ס והפוסקים הש"כים לארבעה חלקי השלחן ערוך הנוגעים למעשה. אבל אלו שאין עומדים לזה בלאו הכי, ובפרט בארץ הקדש שכל התלמידי חכמים הלומדים שם [זולת יחידים שצריכים להוראה] למודם רק לשמה לשם תורה הקדושה, הלא אין לה מקצוע גדול מזה שהוא למוד שיש בו תורה ועבודה ותקות ישועה יחד. וגם חז"ל אמרו, ששואלין לו לאדם בשעת הדין צפית לישועה.

• על ידי למוד קדשים תתקרב הגאלה •

על פן נכון מאד, שאנשי ארץ הקדש ישימו למודם בסדר הזה בעיון רב כל אחד לפי כחו ולחזור להיות בקי בה. וגם אמנם אין ספק הוא פי יהיה בזה התעוררות הגאלה אם חלק רב מישראל ובפרט בארץ הקדש יעסקו בסדר הזה בעיון הלכותיה, וכדכתיב 'אני לדודי ודודי

לי, כי פאָשר אָנוּ מְכִינִים עֲצֻמְנוּ מִצְדָּנוּ, גַּם הוּא יְחִישׁ מִצְדּוֹ לְגַאֲלוֹנוּ וְלִהְרֹאוֹתֵנוּ כִּהְיֶה בְעֵבֹדְתוֹ.

• בְּזִמְנָה זֶה גַּם יִשְׂרָאֵל יִכּוֹל לְהִקְרִיב קָרְבָּן •

וְעוֹד זֹאת שְׁפָעַת יִכְלוּ גַם יִשְׂרָאֵל לְזִכּוֹת בְּעֵינֵי מַעֲשֵׂה הַקְּרָבָנוֹת, שִׁיחֲשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּאֵלוֹ הַקְּרִיבֵי הֵם, מָה שְׂאִין פֶּן אַחַר כֵּן.

• הַחַיּוּב לְכַהֲנִים וְלַתְּלִמְדֵי חֻכְמֵי יִשְׂרָאֵל •

וְאִם אָמְנָם עַל הַכַּהֲנִים מוּטָל זֶה יוֹתֵר שְׁעֲלֵיהֶם הַחוּבָה, וְכַדְמִצְיָנוּ בַקְּרָא שֶׁנִּשְׁאָלוּ עַל זֶה בְּעַת שֶׁהָיָה קָרוֹב לְגֹאֲלָה שְׁנֵיהֶם בַּדָּבָר ד' אֵל חָגִי "שָׂאֵל נָא אֶת הַכַּהֲנִים תּוֹרָה", בְּכֹל זֹאת גַּם לְשֹׁאֲרֵי תְּלִמְדֵי חֻכְמֵי חוּבָה הוּא, שֶׁבְּזִמְנָן הַמְּקַדֵּשׁ לְכֹלֵם נִצְרָף הַיְדִיעָה, וּבִפְרָט לַתְּלִמְדֵי חֻכְמֵי לְהוֹרוֹת לְכַהֲנִים כֵּן"ל.

וּמְכַל אֵלֶּה רְאוּי וְנִכּוֹן שֶׁגְּדוּלֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְרֹאשֵׁי מְנַהֲלֵי הַיְשִׁיבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת שְׁלוּמֵדִים תַּחְתָּם הִרְבָּה וְהִרְבָּה מִפְּלִגֵי תּוֹרָה, יִשְׁיִמוּ לֵב לְעִנְיָן הַנִּשְׁגָּב הַזֶּה וְלִזְרֹז לְכָל הַסְּרִים לְמַשְׁמַעְתָּם שִׁיקְבְּעוּ לְמוֹדֵם בְּזֶה הַסְּדֵר חֶלֶק מֵהַיּוֹם וּלְלַמְדוֹ בְּעֵינֵי וְלִהְיוֹת בְּקִיָּאִים בָּהֶם.

"וְהִנֵּה בַפְּסִיקְתָא דְרַב כְּהֵנָא נִמְצָא מֵאֲמַר נוֹרָא הַמְזֻרָז לְצַפּוֹת לְמַלְכוּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: אֲמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקֵי דוֹר וְדוֹר, לֹא יָפָה עֲשִׂיתָם שְׁחִבְבַתְּם לְתוֹרָתִי וְלֹא חִכִּיתָם לְמַלְכוּתִי, שְׁבוּעָה הִיא מִלְפָּנַי שְׁכַל מִי שְׁמַחְכָה לְמַלְכוּתִי אֲנִי מַעִיד בּוֹ לְטוֹבָה עַכ"ל. הִרִי שְׂרַצוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנַחְכָה לְמַלְכוּתוֹ, וּמִמִּילָא מוּבָן שֶׁצְרִיךְ לְלַמֵּד הַהֲלָכוֹת הַנְּחֻצוֹת לְזֶה".

• הַמְּלֹאכִים מְלַמְדִים זְכוֹת עַל הַלּוּמֵד עֵינֵי הַקְּרָבָנוֹת •

וְרֹאשֵׁי עוֹד אִם הֵיוּ נִמְצָאִים חִבּוּרוֹת חִבּוּרוֹת שִׁילְמָדוֹ יַחַד, שֶׁהֵהֱתַעֲוֹרוֹת וְחֻזֵק הַעִנְיָן הִרְבָּה יוֹתֵר בְּזֶה מִלְמוּד יְחִידִים. כְּלָלוֹ שֶׁל דָּבָר, כֹּל מַה שְׁאֶפְשֵׁר לְהִרְבּוֹת לְמוּד הַזֶּה, לְדַעֲתֵי מַחֲבִיבֵי אֲנוּ בְּזֶה עֵינְיָן נִשְׁגָּב הוּא מֵאֵד.

וּמִלְבַּד כֹּל אֵלֶּה, לְמוּד עֵינֵי הַקְּרָבָנוֹת הוּא תוֹעֵלֶת גְּדוּלָה לְנַפְשׁוֹ שֶׁלֹּא יוּכְלוּ מְלֹאכֵי הַדִּין לְהַזְכִּיר חוּבוֹתָיו לְמַעֲלָה. כְּדֹאִיתָא בַּמְדַּרְשׁ הַנֶּעֱלָם פְּרִשְׁתָּ וַיֵּרָא וְז"ל: אֲמַר רַבִּי כְּרִסְפָּדָי הָאִי מֵאֵן דְּמִדְכָר בְּפּוֹמִיָה בְּבִתֵּי כְּנִסְיוֹת וּבְבִתֵּי מִדְרָשׁוֹת עֵינֵי דְקָרְבָנָי וְתַקְרָבָתָא [דְּהֵינּוּ כֹל קָרְבָן וְקָרְבָן לְמָה הוּא בָּא וּמַעֲשֵׂה הַעֲבוּדָה וְהַקְּרָבָה מִמֶּשׁ בְּכֹל קָרְבָן], וַיְכּוֹן בָּהּ [ר"ל שֶׁתִּהְיֶה זֶה בְּמִקּוּם עֶסֶק הַהַקְּרָבָה לְכַפֵּר עַל יְדֵי זֶה אוֹתוֹ חֲסִטָּא שְׂבָא עֲלֵיו אוֹתוֹ הַקְּרָבָן]. בְּרִית כְּרוּתָה הִיא דְּאֵינּוּן מְלֹאכֵי דְּמִדְכָרִין חוּבֵיהּ לְאַבְאָשָׁא לֵיה, דְּלֵא יְכַלִּין לְמַעַבְדַּד לֵיה אֵלֶּא טִיבּוֹ עַכ"ל. וְהִנֵּה לְפִי מַה שִׁיּוֹדַע כֹּל אֶחָד נִגְעֵי לְבָבוֹ, כְּמָה נִצְרָף לוֹ עֵינֵי הַזֶּה אֲרָ בְּזִמְנָנוּ.

וְד' בַּחֲסָדוֹ אָמְנָם יִזְכְּנוּ לְרֵאוֹת יְרוּשָׁלַיִם בְּבִנְיָנָה, כִּהְיֶה בְעֵבֹדְתוֹ, וְיִקְיָם בְּנוֹ כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה. כְּנֶפֶשׁ כַּתְרָה"וּ וְנֶפֶשׁ מְכַבְּדוֹ כְּעֶרְכּוֹ, הַכוֹתֵב לְמַעַן כְּבוֹד ד' וְתוֹרָתוֹ.

הַצְּעִיר שֶׁבַּפְּהֵנָה יִשְׂרָאֵל מֵאִיר הַפֶּה

וּבִאֲמַת מָה אֲנִי שְׂאֵהִיָּה מַעוֹרֵר בַּדָּבָר לְגְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל. אֲכֹן בְּעֵבֹר שְׂאֵנִי כִּהְיֶה מִצְאָתִי אֶת עֲצָמֵי כְּמַחֲבִיב בַּדָּבָר הַזֶּה"ל.

יִשְׂרָאֵל מֵאִיר כִּהְיֶה מַעִיר רֵאדִין אֲשֶׁר בְּגוֹבְעָרְנָא וַיִּלְנָא

• אִי אֶפְשֵׁר לְסַמֵּךְ שֶׁהַמְּשִׁיחַ וְאַלְיָהוּ יוֹדִיעוּ אֶת הַהֲלָכוֹת •

וְאֵל יֹאמֵר הָאֲדָם דְּכֹאֲשֶׁר תִּצְמַח וְשׁוּעַת הַקֶּב"ה וְאֵז הַלֵּא יְבֹא מְשִׁיחַ וְאַלְיָהוּ וְעֵתִידִים לְהַגִּיד לָנוּ כֹּל חֻלְקֵי הַסְּפָקוֹת, וְכִמּוֹ שְׁמוּבָא בְּגַמְרָא פְּעֻמִּים רְבוּת לְעִנְיָן סְפָקוֹת בְּשֵׁם 'תִּיקוּ', וְאֲמָרוּ הַמְּפָרְשִׁים שֶׁתִּיקוּ הוּא רֹאשֵׁי תְּבוּת תְּשִׁבִי יִתְרַץ קִשְׁיוֹת וְאַבְעִיּוֹת.

עַל זֶה נִשְׁיָב לוֹ, אָמְנָם הַדָּבָר כֵּן הוּא שְׁכָל חֻלְקֵי הַסְּפָקוֹת יִתְבָּרְרוּ לָנוּ עַל יְדֵי אֲלִיָּהוּ, אֲבָל הַדְּבָרִים הַפְּשׁוּטִים הַמְּבֹאָרִים בְּפִסּוּק וּבְבִאּוּרֵיהֶן שֶׁל תּוֹרָה שְׂבַעֵל פֶּה הַמְּסוּרָה לָנוּ כְּמִבְּאֵר בְּתוֹרַת כְּהֵנִים וּבְגַמְרָא, הֵלֵא אָנוּ צְרִיכִין בְּעֲצֻמְנוּ לְדַעַת כְּפִי שְׂבִיכְלָתְנוּ. כִּי הֵלֵא אֲלִיָּהוּ לֹא יְבוֹא לְלַמֵּד עִם כֹּל אֶחָד וְאֶחָד דְּבָרִים שֶׁהִיָּה יְכוֹל לְדַעַת בְּעֲצָמוֹ, וְרַק הַסְּפָקוֹת אֲשֶׁר אֵי אֶפְשֵׁר לְבָרֵר יִתְגַּלוּ לָנוּ עַל יְדֵי אֲלִיָּהוּ, וְעַל הַפְּשׁוּטוֹת הַמְּבֹאָרוֹת הֵלֵא יֹאמֵר כִּי הִיָּה לָכֵם לְלַמֵּד וְלִשְׁנוֹת בְּעֲצָמְכֶם קִדְּם שְׂבִאֲתִי לְבִשׁוֹר הַגְּאוּלָּה וְכִמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר זְכָרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי וְגו' חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים, וּבְתַרְיָה כְּתִיב הִנֵּה אֲנִי שׁוֹלַח לָכֵם אֶת אֲלִיָּה הַנְּבִיא וְגו'.

(תּוֹרָה אוֹר פְּרָק יב)

• אֵין לְסַמֵּךְ שֶׁתִּהְיֶה רוּחַ מְמָרוֹם וְיִדְעוּ כֹל הַתּוֹרָה •

וְאֵל יֹאמֵר הָאוֹמֵר שְׂכֹאֲשֶׁר יְבֹא אֲלִיָּהוּ הַנְּבִיא יִתְעוֹרֵר רוּחַ מְמָרוֹם וְיִדְעַע כְּלָנוּ יְדִיעַת הַתּוֹרָה בְּכָל פְּרָטִיָּה, וּבְתוֹכָם יִתְגַּלֶּה לָנוּ גַּם יְדִיעַת סֵדֶר הַקְּרָבָנוֹת שִׁיִּדְעֵתְנוּ מוֹיעֵטָה בְּעֵינֵינִים אֵלוֹ.

אֲמַת הַדָּבָר שְׂכֹאֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה כְּבוֹד ד' בְּעוֹלָם, בּוֹדָאִי יִנּוּחַ עֲלֵינוּ רוּחַ מְמָרוֹם עַל כֹּל בִּשׁוֹר, כְּדַכְתִּיב 'וְשִׁפְכְתִי רוּחִי עַל כֹּל בִּשׁוֹר', אֲבָל צְרִיךְ לְדַעַת כִּי הַשְּׁפָעַת הַרוּחַ תִּהְיֶה כְּפִי הַהֲכָנָה שֶׁהִכִּין הָאֲדָם אֶת עֲצָמוֹ מִקְדָּם אִם מַעֵט וְאִם הִרְבָּה, (כְּמֹו שְׂכַתְּבוּ בְּשֵׁם הַגֵּר"א זצ"ל).

(מִכְּתָבִים וְאַגְרוֹת ק"י)

מהרה ובנה המקדש

בימים אלו שכולנו מצפים לגאולה יותר מתמיד, ורבים מבקשים ללמוד את הלכות המקדש ולהיות מוכנים להכרזת הממונה:

”עֲמְדוּ כֹהֲנִים לְעִבּוֹדַתְכֶם, לְוִיִּם לְדוֹכְנֵיכֶם
וְיִשְׂרָאֵל לְמַעֲמַדְכֶם”

הרינו לבשר על פתיחת ארבע סדרות שיעורים
ייחודיות בהלכות המקדש המעשיות
לכהנים ללויים ולישראלים

סדרת 7 שיעורים לישראלים	סדרת 5 שיעורים ללויים	סדרת 7 שיעורים לכהנים	סדרת 7 שיעורים לכהנים
הבאת קרבן <ol style="list-style-type: none"> הבאת הקרבן כניסה למקדש סמיכה וידוי ועמידה הפשט ניתוח והדחה (בעולה) אימורין, חזה ושוק ותנופה (בשלמים ותודה) לחמי תודה אכילת קדשים 	עבודות הלויים <ol style="list-style-type: none"> מצות השיר בפה מצות השיר בכלי דיני השוערים דיני שמירת המקדש שאר עבודות הלויים 	סדר התמיד <ol style="list-style-type: none"> ההכנות בבוקר והפייסות סידור מערכות הקרבת התמיד הטבת המנורה הקטרת הקטורת ברכת כהנים לחם הפנים 	עבודת המקדש <ol style="list-style-type: none"> דיני כהני המשמר לבישת בגדי כהונה קידוש ידים ורגלים מנחת חינוך ארבע עבודות הקרבן הולכת איברים מליחה והקטרה חלוקת ואכילת קדשים

השיעורים בכל סדרה יתחילו אי"ה במוצ"ש תולדות
לצורך היערכות יש להרשם לשיעורים בקו המכון: 03-5081813

הזמן קצר והגאולה בפתח!

בחצי שעה בשבוע, תוכל לרכוש ידע מעשי בעבודת המקדש!